

og Børnefølgelse netop fra dem, der saa stærkt i denne Sommer have talt om, at man skulde værne Børnene og de uskyldige. Jeg skal blot nævne et Eksempel for at vise, hvorledes Behandlingen er overfor Polakkerne og deres Børn.

Der kom en Polak og hans Kone hos en af Landets Grever, og der beordredes Konen til Malkearbejde. Men hun kunde vanskeligt eller i alt Fald utilfredsstillende udføre dette Arbejde paa Grund af højt udviklet Svangerskab. Som Følge heraf blev Manden afskediget fra sit Arbejde til Trods for, at han gjorde, hvad han kunde, for at hjælpe sin Kone. Ved at han stod op Kl. 3 om Natten for at hjælpe hende med Malkningen, lykkedes det alligevel ikke at faa den udført tilfredsstillende. Manden blev saa afskediget, og derefter var der intet andet for dem at gøre end at ty til Fattigvæsenet. Parret maatte en Tid leve under i høj Grad ublide Vilkaar og havde i den Tid, der gik, døjet megen ublid Medfart, fordi Konen ikke var i Stand til at udføre Malkearbejdet tilfredsstillende. Fødselen, som skete 14 Dage eller 3 Uger efter, at Manden var afskediget fra sit Arbejde, foregik under i høj Grad sørgelige og uhyggelige Omstændigheder. Barnet døde eller var dødfødt, og der fremsattes almindelig den Formodning, at Barnet netop var dødfødt som Følge af den ublide Medfart, Konen havde været Genstand for i den sidste Tid af sit Svangerskab. Dette forekommer mig at vidne langt mere om Børnefølgelse end noget som helst, som de Herrer fra den samme Side ere i Stand til at fremføre mod os.

Men om denne Børnefølgelse tale Regeringspartiet og Regeringspressen meget nødigt. De tale heller ikke om de Ejendomsbesiddere, der sætte Opslag op om, at Børn fra Baghuset endelig ikke maa komme i Forhusets Gaard og derved komme i Forbindelse med de fine Folks Børn fra Forhuset. Den Art Børnefølgelse holde de heller ikke af at tale om, og vi have fremdeles ikke mærket megen Uvillie fra Højres Side i Anledning af den Følgelse af Børn, som den før nævnte Godsejer Grandjean iværksatte under Lock-outen i 1899, hvor to Feriebørn bleve jagne bort fra hans Gods, til Trods for at de ikke boede hos ham, men hos en Godsforvalter, blot fordi deres Fader var lock-outet af de københavnske Arbejdsgivere. Nej, Forargelsen fra den Side er Hykleri, og Angrebene paa Socialdemokratiet og Fagforeningerne er falsk Tale. Jeg henleder Opmærksomheden paa en Tidsskriftartikel,

som et tidligere Medlem af Regeringspartiet er fremkommen med. Han har for nylig skrevet om vore Arbejderforhold, og jeg tillader mig med den højtærede Formands Billigelse at citere et Par Linier, som ville være gavnlige for adskillige af dette Tings Medlemmer, der i den sidste Tid have talt en hel Del om Fagforenings-tyranni, Følgelse, Socialdemokratiets daarlige Egenskaber o. s. v. Pescheke-Køedt siger: „Hvorledes vilde Danmarks Arbejdere nu sidde i det, hvis Socialdemokratiet ikke havde gennemført deres ihærdige Agitation?“ Han siger videre: „Trods den Bitterhed, de strejkende Sporvejsfunktionærers Optræden har vakt i vide Kredse, bør man ikke glemme alt det gode, Socialdemokraterne og de af dem styrede Fagforeninger i det sidste Slægtled have udrettet for den Samfundsklasse, som mere end nogen anden trænger til en Forbedring af sine Kaar. Havde Arbejderne i de sidste 25 Aar stolet paa den Støtte, Arbejdsgiverne frivillig havde ydet dem, vilde de vistnok være blevne sørgeligt skuffede.“

Det er utvivlsomt rigtigt, at hvis Arbejderne i de sidste 25 Aar eller den sidste Menneskealder havde stolet paa, hvad Arbejdsgiverne af Velvillie vilde give dem, vare de blevne sørgeligt skuffede. Det er derfor ganske forkasteligt, naar man fra visse Sider søger at lægge Fagforeningerne for Had i en Grad, som det ogsaa er sket her i Salen under denne Forhandling. Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) — han er vist ikke til Stede her i Dag, desværre — talte forleden Dag om Fagforeningerne. Han sørgede for paa den ene Side at yde dem en vis Anerkendelse, men paa den anden Side at mistænkeliggøre dem saa meget, som han var i Stand til. Det er altid saa kønt og saa rart at høre en Mand staa og klappe med den ene Haand og slaa med den anden. Jeg henholder mig overfor det ærede Medlems Betragtninger om Fagforeningernes Minimal-løn til den Bemærkning, jeg samme Dag fremsatte. Men der er et andet Afsnit af det ærede Medlems Tale, der forekommer mig i høj Grad mærkeligt i Betragtning af, at det ærede Medlem er Præst. Hvis vi andre, der ikke skilte med Kristendommen, glemte Hensynet til Næsten, forekommer det mig mere undskyldeligt, end naar det er en Mand, hvis Fag det er blevet at forkynde Næstekærlighed. Hvorfor, spørger jeg, vender det ærede Medlem fra Kolding sig fortrinsvis i sin Tale mod Arbejderne. Hele hans Tale om Nøjsomhed og Selvforsørgelse og Svækkelse af Forsørgelses-